

Jasni dnevi.

Spisal *Fr. Palnák.*

Prišlo je po večtedenskem pripravljanju izpraševanje. Srečko je bil vedno med prvimi, in zato se nihče ni čudil, če je dobil, četudi še tako mlad, pri gospodu katehetu listek. Kako je bil srečen! Komaj je že čakal dneva, da pojde k izpovedi in drugi dan prejme prvič Odrešenika. In čakal ni dolgo.

Bil je lep junijski dan. Solnce je pošiljalo svoje tople žarke na zemljo in poljubljalo po travnikih cvetke, ki so se klanjale v topllem vetriču. Z mamico se je odpravil Srečko v cerkev k izpovedi. Sreča mu je sijala z lica in iz oči. Oziral se je na mamico, ki ga je ljubeče gledala, in tiho korakal poleg nje; govoriti se je bal, kakor bi moral izgubiti z vsako besedo košček sreče. V cerkvi je že bilo nekaj otrok, Srečko se jim pridruži in kmalu opravi izpoved. Nato pa sta pokleknila z mamico pred podobo Matere božje, in mamica je goreče molila. Srečko pa ni mogel. Zagledal se je v Marijin obraz, njene oči so bile uprte vanj in tako ljubko so ga gledale, kakor bi hotele izraziti svoje zadovoljstvo nad njim. Srečko pa se je zagledal v te oči in nič mu ni bilo dolgočasno . . . Mamica je odmolila, in vstala sta in šla.

Po južini mu je naročila, naj gre na vrt v lopo in pomoli še nekoliko k svojemu Zveličarju. Vzel je mašno knjižico in odšel. Odprl jo je, gledal vanjo, a moliti ni mogel . . .

Zopet je videl uprte v se Marijine oči, tako ljubke in prijazne. Gledal jih je, in kakor bi mu hotele te oči izpraševati vest, kakor bi ga k temu silile, so vstajali v njegovi duši dnevi, zagnjeni v sivkaste plašče. Danes mu je bil dan najjasnejši.

Srečko je bil tih in krotek deček, ki ni nikdar nikomur nagajal, nikdar nikomur nič prizadejal — nekateri so celo rekli, da je premrtev za svojo dobo. Oče ga je odločil za dom, starejši brat pa je študiral — in ta je Srečka vedno preziral. Če je mamica kdaj rekla, naj bi ga vzel s seboj, je bil vedno nevoljen. Ni se namreč mogel udeleževati iger svojih tovarišev, ker je moral paziti na „malega“. Srečko se mu ni usiljeval: vedel je, da mu je v nadlego, a spoštoval ga je, saj je bil brat „starejši“, odločen je bil za šolo, bo gotovo kdaj velik gospod — vsaj oče je vedno tako govoril — on pa je bil „mali“. In tako si je časih želel, da bi bil velik, da bi tudi on študiral, da bi bil tudi gospod, sam svoj, a sam ne — mamica bi morala biti pri njem.

Ta mamica! Kako sta se s Srečkom ljubila. Vedno sta bila skupaj, če ni bil Srečko v šoli — očeta pa tako ni bilo navadno doma. Mamica pa mu je pripovedovala bajke o zlatem solncu, o nebeških zvezdicah, o deveti deželi, ki je tam daleč, daleč — in on si je zaželel tja . . . Tja bi šel, pa ne sam, mamico bi vzel s seboj, svojo bledo, otožno mamico, ki

ji je tolikokrat kanila solza na njegovo glavico, in če jo je vprašal, zakaj joče, mu je pripovedovala o jasnih dneh, ko je hodila po vrtu — cvetka med cvetovi — in jo je poljubljalo zlato solnce in so veli topli vetrovi okolo nje . . . Poljubila ga je ob takih prilikah, on pa jo je poslušal, a razumel ni, kaj mamica misli. Nekoč si je celo zaželel, da bi bila mamica zopet cvetka med cvetovi, on pa cvetni popek poleg nje . . . Solnce bi ju grelo, in topli vetrovi bi veli okolo njih . . .

Stresel se je. Mamica mu je naročila, naj moli, on pa se je zamislil v svoje dneve in svoje sanje. Začel je brati v knjigi, molil je, a misli njegove so zopet odplule tja po ravani — vetrček jih je odnesel s seboj . . .

Njemu pa je bilo težko pri srcu. Vedel je, kako mora moliti, učil se je v šoli, pa ni mogel. A sam ni vedel, zakaj. In bilo mu je še težje. Glavica mu je padla na mizo, in zajokal je. Jokal je, Bog ga je videl iz nebes in poslal je svoje angele, da mu odvzamejo, kar ga je težilo, in mu obrišejo solzice . . . Krilatci so se napotili k Srečku . . .

Po beli peščenji poti je prišla k svojemu ljubljjenčku mamica, sklonila se je k njemu in ga poljubila.

„Mamica,“ se je izvilo Srečku iz prsi; naslonil se je nanjo in jokal. Mamica pa ga je pogladila in poljubila, in dve solzi čiste sreče sta kanili na njegovo glavico . . . Krilatci so mu odnesli togo in mu posušili solzice. Z mamico sta se tako umela! —

„Pojdi!“ — In šla sta.

* * *

Cerkev je bila svečano razsvetljena, ko sta vstopila drugo jutro z mamico. Ta je ostala zadaj in sedla v klop, Srečko pa je šel med svoje sovrstnike.

Sv. opravilo se je pričelo. Nato je govoril gospod katehet o veliki sreči, ki čaka danes otroke. Omenil je besede Zveličarjeve: „Pustite male k meni!“ Govoril je o enakosti vseh ljudi pred Bogom. Srečko se je slučajno ozrl v svojega soseda, sina bogatega župana, in vedel je, da sta sedaj oba enaka — a vendar ga županov sin niti s koncem svojega očesa ni pogledal. A bilo je danes preveč sreče, da bi pazil na to.

Ozrl se je nazaj po cerkvi, a videl ni drugega kot svojo mamico, ki ga je gledala in molila — gotovo zanj.

Govor je bil končan. Srečko je gledal predse, in vse se mu je zdelo kakor nekake sanje.

Nekoliko časa pozneje je začutil, da kleči na trdem kamenu, videl je pred seboj svojega kateheta v mašnem plašču, videl, kako mu je podelil ljubega Boga, nato pa ni videl in vedel ničesar več . . .

V istem hipu je prodril solčni žarek skozi prašno okno vaške cerkvice in obsijal Srečku obraz, da je bil videti, kakor bi ga oblila nebeška svetloba.

Mamica je stopila k njemu in ga odvedla za roko iz cerkve in ga poljubila.

Krilatci so se veselili v nebesih, in Bog je poslal zlat solčni žarek, ki je spremljal Srečka in mamico domov.